

מסורת הש"ס

(א) שבת קמו: [מנחות עב.],
(ב) לעיל עד, (ג) לעיל מה:
עא, (ד) [לעיל פט. וש"נ],
(ה) [לעיל פט.], (ו) [לעיל
כג:], (ז) לעיל כד, (ח) [ע"י
רש"י לעיל פד:], (ט) [נ"ל
רב יהודה אמר שמואל],

הגהות הב"ח

(א) תוֹם ד"ה אָמַר וכו'
והשָׂמָה נִיחָא סְבֵרַת
שְׂמוּאֵל: (ב) ד"ה וְשְׂמוּאֵל
וְכוֹ' אֹמֵר ר"י דְּהֵתָם לְקוֹטֵם.
נ"ב ע"ל דף ט' צד"ה לֹא
יַעֲמֹד:

מוסף רש"י

וּבְגַנֵּן לְחֹרֵץ. לְעִמְיֵהוּ דְלֹאֵהוּ (עֵלִי ד.ו.)
אֲחֵהּ וְאֵת וְאֵתֵּהּ תִּמְלִיקוּ
וְאֵתֵּהּ קִרְפִּיפוֹתַי כִּי־עַן שְׂרֹת
אֲחֵהּ הֵן לְעִלְטֵהּ מֵהֶן
וְאֵתֵּהּ וְאֵתֵּהּ לֵבִי עֲנִים
הִרְבֵּה (שִׁבְתָּ הַחֹדֶשׁ). לְשִׁלְשֵׁל
צִירֵדוֹתַי. וְאֵתֵּהּ (לְעִלִּי
הַחֹדֶשׁ). וְתִפְרֹחוֹת וְאֵתֵּהּ
וְכֵלִי אֲחֵהּ שְׂרֹת לְעִמְיֵהוּ
וְאֵתֵּהּ כִּי־דִרְבָּקֵהּ הִרְגֵּל וְ
וְאֵתֵּהּ וְאֵתֵּהּ וְאֵתֵּהּ וְאֵתֵּהּ
לְעִמְיֵהוּ וְאֵתֵּהּ עֲנִים עֲנִים
אֲסֻרֵּהּ כִּי־אֲחֵהּ לְשִׁמְשִׁמֵּהּ
(שִׁבְתָּ). וְאֵתֵּהּ קִרְפִּיפוֹתַי.
שְׁמִי עֲנִים עֲנִים עֲנִים
(לְעִלִּי 09). אֵתֵּהּ שֶׁלֹּא בִּית
אֲחֵהּ וְאֵתֵּהּ מִלְּטֵהּ בִּיתֵּהּ
אֲחֵהּ וְאֵתֵּהּ לֵבִי הִרְבֵּה לְעִמְיֵהוּ
קִרְ לִי שְׂרֹת אֲחֵהּ לְגִי
מִי־כֹחַ וְאֵתֵּהּ לְגִי מִי־כֹחַ
כִּי־אֲחֵהּ בִּיתֵּהּ וְאֵתֵּהּ
בֵּהּ. לְיִצְחָק וְלִבְנָמִן וְלִבְנָמִן
לֹהֵהּ (שִׁבְתָּ ע.ו.). שְׂרֹת
אֲחֵהּ. קִרְ לִי. לְעִלְטֵהּ לִסֵּס
אֲשֶׁר־עַן בִּיתֵּהּ וְאֵתֵּהּ מִי־כֹחַ
וְלֹא אֲמִינִי כֵסֵם שְׁדִינִי
חֲלוּקִים לְמַעַם כִּי־חֲלוּקִים
מִמֶּנִּי וְלִסֵּס שְׁמִי
בְּתֵּהּ מִי־כֹחַ לְתִרְבֵּהוּ
לְקַפֵּס כִּי־לֹאֵהּ וְקִרְפִּי
שֶׁן הִגִּיף. הִרְבֵּה יִצְחָק
רֹשֶׁת שְׂמִי־לִי שְׂמִי־לִי
וְאֵתֵּהּ לְעִמְיֵהוּ לְעִמְיֵהוּ
בִּיתֵּהּ שֶׁלֹּאֵהּ לִסֵּס שְׁמִי
לֹאֵהּ אֲחֵהּ (לְעִלִּי ד.ו.).
לְכִסֵּם שִׁבְחֹהוּ בְּחִיבֵּהּ.
כִּי־עַן שְׂרֹת בְּתֵּהּ מִי־כֹחַ
מִי־כֹחַ אֲחֵהּ מִי־כֹחַ
(לְעִלִּי 09). עֵלִי לִי כִּי־עַן
עֲנִים הִרְבֵּה (לְעִלִּי כ.ב.).
וְאֵתֵּהּ לְכִסֵּם שִׁבְחֹהוּ
בְּתֵּהּ הַבִּיחִי. וְאֵתֵּהּ
לְחֻזְקִי עַל־יִדֵּי שְׁמִי־לִי
שֶׁן הִרְבֵּה. אֲסֻרֵּהּ לְחֻזְקִי
מִתְּחִילִי לְכִסֵּם אֲחֵהּ, אֲחֵהּ
לֹאֵהּ עִינֵי בִּיתֵּהּ מִתְּחִילִי יִצְחָק
(לְעִלִּי 09). אֲסֻרֵּהּ לְחֻזְקִי
שְׂמִי־לִי לְעִמְיֵהוּ לְגִי, דִּבְרַת
וְקַפֵּס שְׂמִי־שְׂרֹתֵי הֵן
וְאֵתֵּהּ לְעִמְיֵהוּ בְּגִלָּהּ (לְעִלִּי
כ.ב.).

•(λ)

כל גגות פרק תשיעי עירובין

וקרפיות רשות לעצמן. ואפילו הן של צ' אנשים מעטלען מזה לזה
דהאמר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דלין רשות
מתחלקת מחמת שניו בעלים אלא בתיס לחודייהו מפני שהם תדירות
לדירה דמה לי גגין ומה לי חצירות ומה לי קרפיות אצל מגג לאחר
ומגג לקרפך ר"מ לא ואפילו לא איש
אמר ר' אבהו (אמר ר' אבהו) ומה חציתו לי ומה לי ומה לי

קרפיות רשות לעצמן לדברי חכמים גגין וחצירות רשות אחת קרפיות רשות אחת הן לדברי רבי שמעון כולן רשות אחת הן תניא כוותיה דרב תניא כוותיה דרב יהודה תניא כוותיה דרב כל גגות העיר רשות אחת הן ואסור להעלות ולהוריד מן הגגין לחצר ומן החצר לגגין וכלים ששבתו בחצר מותר למלטין בחצר בגגין מותר למלטין בגגין ובכלבד שלא יאג גג גבוה י' או נמוך י' דברי ר"מ וחכ"א כל אחד ואחד רשות לעצמו ואין מטלטלין בו אלא בד' תניא כוותיה דרב יהודה ⁶ אמר רבי כשהיינו לומדים תורה אצל ר"ש בתקוע היינו מעלין שמן ואלונטיות מנג לגג ומנג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף אחר עד שהיינו מוגיעין אצל המעייין שהיינו רוחצין בו אמר רבי יהודה מעשה בשעת הסכנה והיינו מעלין ס"ת מחצר לגג ומנג לחצר ומחצר לקרפף לקרות בו * אמרו לו אין שעת הסכנה ראינו: ר"ש אומר אחד גגין וכו': ⁷ אמר רב הלכה כר"ש והוא שלא עירבו אבל עירבו לא דגורין דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר ושמאלא אמר * בין עירבו בין שלא עירבו וכן אמר ר' יוחנן מי לחשך בין עירבו ובין שלא עירבו מתקיף לה רב חסדא לשמואל ולרבי יוחנן יאמרו שני כלים בחצר אחת זה מותר וזה אסור ר"ש למעמיה דלא גזר ⁸ דתנן א"ר שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר ועירבו שתי החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה וכו' החיצונות אסורין זו עם זו ולא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דהא חצר להא חצר ה"ג לא גורין דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר מתיב רב ששת ⁹ ר"ש אומר אחד גגות אחד חצירות ואחד קרפיות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוכן ולא לכלים ששבתו בתוך הבית אי אמרת בשלמא דעירבו היינו

צא.

אמר רב הלכה בר"ש והוא שלא עירבו. אין לפרש דר"ש אין מתקן בין עירבו ולא עירבו וכן בלא עירבו סבר ליה כוותיה דא"כ בסמוך דפריך רב חסדא לשימואל ור' יוחנן יאמרו ב' כלים בחצר אחת זה אסור וזה מותר רמי תיסקי אלא דר"ש ורב שרב נמי דפריך לרב אלא אין

אמרת בשלל עירבו היכי משכחת
מאני דכתיב בחצר הא רב נמי מודה
דר"ש אפילו בעירבו קאמר ולכן
נראה דרז סבר דר"ש גופיה לא אמר
אלא כשלל עירבו ויהא (6) סברת
שמואל איפכא מדרב שמואל לא
גזר הכא דלמר זין עירבו זין לא
עירבו וגבי שלש תצירות גזר דסבר
כרבנן דלמרי שלשתן אסורות לשיטת
ר"ת דמי שהולארו (לעיל חמ: ד"ה רשות)
ובז הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם
כר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש
לטעמיה דלא גזר משמע דסבר
כוותיה בזהא דג' תצירות ולשיטת
ר"ת סבר כרבנן:

וַשְׁמוּאֵל אומר בין עירבו בין
לא עירבו. והא דלמר
(ט) שמואל בגטין צהורק (דף עט:
לא יעמוד אדם בגג זה ויקלטו מי
שמים בגגו של חצירו אומר ר"י
דהתם לקלטו) (א) ולהולך לביתו קאמר
דכמו שאסור לקלט כלים שבצנזו
בבית לאתר ולגג שלג עירבו אפילו
לר"ש קן אסור מגג וחצר לבית
ודווקא מגגו של חצירו אבל מגג של
עצמו יכול לקלטו ולהולך לביתו
ואין גג של חצירו אסור עליו דשמואל
לעומתה דלמר לעיל גוד אסיק
מחיתא וא"ת מאי קמ"ל שמואל
דפשיטא דאסור להולך לביתו וי"ל
דשמשעין דלע"פ שקולטן מי הארץ
ועדין לא נגעו מי גשמים בגג:
ב"י לחשך. רש"י לא גרס ליה
ואור"י דאיתא בתורת כהנים
בכמה מקומות ור"ת נמי גרס ליה
ומפרש מי השמישין הלכה כר"ש בין
עירבו ובין לא עירבו ורבינו שמואל
פירש דקאי ארצ כלומר מי הגיד לך
שאתה מחלק ביניהם אינו קן אלל בין
עירבו ובין לא עירבו ואית דגרסי
מלחשן בצביה אחת ומפרשי שולד

מלחם: [כדאיתא ציומא פז:]

22

ת"ש

וְסִייעָא לִיה לְקָמֵן [סס] דְּקָמֵי גַּג וְחָזַר וְאֶכְסְדָרָה וּמִרְפֶּסֶת כּוּלֵּן רְשׁוֹת
 קֶרְפֶּף וּמִבּוֹ מוֹקְמִינֵן לֶה כְּרֻבָּן דְּלִי ר"ש אֶפְּלוֹ קֶרְפֶּף נִמִּי מִישְׁתַּרִי
 מִמִּנְיֹךְ לִגְבוּהַ: לְדַבְּרֵי ר"ש כּוּלֵּן רְשׁוֹם אַחַס. דְּלֹא תִּימָא הֲאִי דְּלִי ר"ש
 וְאֶחָדִי נִפְסִיָּה מִשׁוּי לֶה גִּגִּין לְעִזְמָן וְחִזְרִירוֹת לְעִזְמָן וְקִרְפִּיפּוֹת לְעִזְמָן
 בְּיָ שְׁמִיעַ לִיה לְרֵב יְהוּדָה וּבְרִיתָא מִסִּיעָא לִיה דְּמִנִּיא כּוּתִיָּה לְקָמֵן
 קֶרְפֶּף: סְנִיא כּוּתִיָּה דְּרֵב. דְּלֹמֵר לְעִיל (פס.) בְּגִגִּין הֲשׁוּי לְרֻבָּן דְּלִין
 וְשׁוֹת שְׁלֵל יִזְכְּרוּ: רְשׁוֹם אַחַס. וּמִטְטְלִין מִזֶּה לָּהּ: וְאִסּוּר לְהַעֲלוֹת
 עַל עֵרְבָה וְהָ"ה לְשֹׂאֵר חֲזִירוֹת: רְשׁוֹם לְעִזְמָן. וְאִין מִטְטְלִין
 וּכּוּתִיָּה דְּרֵב יְהוּדָה. אֲלִיבָא דְּר"ש: שְׁמֹן. לְסוּךְ בּוֹ: אֲלוֹנִטִיָּה. לְהַסְתַּפֵּג
 וְהוּא שְׁלֵל עֵינָיו. בְּנֵי הַחֲזִירוֹת כָּל אַחַס לְעִזְמָה דְּהַשְׁתָּא לֹא שְׁכִיחַ
 לְהַכְנִיֵן לְחֲבֵרָתָהּ אֲחִי לְאַפּוֹקִי נִמִּי לֶה כְּלֵי הַבַּיִת: אֲזַל עֵינָיו. כָּל
 וְכָל הַחֲזֵר דְּכִיּוֹן דְּשְׁכִיחַ מֵאִנִּי דְּבַתִּים בְּחֹזֵר גּוֹרִינֵן דִּילְמָא אֲחִי
 אֶל כְּלָיִם שִׁשְׁבּוֹת בְּתוֹךְ הַבַּיִת: מִי לְחֹשֶׁךְ לֹא גִרְסִינִי: הִינּוּ דְּמַשְׁכָּה לֶה
 א: בְּרוּמָא וְסוּדָרָא: שִׁשְׁבּוֹת בְּתוֹךְ הַבַּיִת וְהוֹרִיאֵן לְחֹזֵר דְּרֵךְ מִלְּבוּשׁ:
 אֲנָשִׁי

ראשי

עין משפט
נר מצוה

ד א מיי פ"ג מהלכות
עירובין הלכה יח [והל'
יט כ] סמג עשין דרבנן א'
טור ש"ע א"ח ס' שעב
סעיף א [וס' שפח סעי'
א]:

גליון הש"ס

גמ' אמרו לו אין שעת
המכנה ראיה. עי' מג"א
סי' שז ס"ק ח:

רבינו חננאל

וקרפיות רשות לעצמן.
 ילדיו הכימים גיין שות
 לעצמן וזכוריותו רשות
 לעצמן קרפיותו רשות
 לעצמן, דרברי ר שמעון
 כולן רשות אחד הן. וביא
 חותיה דרב, כל גנות
 ויהי רשות אחת, הן.
 ואסר העלות ולתורדי
 מנג לצדו מוחצו לכל
 וכלים ששבונו בצד
 מותר לטלטלם כל
 החצר, וכלים ששבונו
 בגיין מותר לטלטלם בכל
 הגיין, ויכלול שיהא
 ג' גבה " טפחים א'
 נמוך " טפחים דרברי ר'
 מאירי, וחכמים ואומרים
 כל אחד ואחד רשות
 לעצמו, ואין מטלטלין
 ב' אלף דב' אמות.
 תנאי כרב יוחנן אמר
 רב כשחייבו לתורדי אסר
 אצל ר' שמעון בתרעו
 והיו מעקלי לן שמן
 ולתנטי' תרעו לגג שמן
 לקרפיו, ודברם פשוטין
 הן, פיסא, ר' שמעון
 אומר אחד גנות וכל

אמר רב (יהודי) הלבך כן
שמעון הוא שלא עירבו
בחצירות. ואלו עירבו
בחצירות, חיישין דילמא
כתיב לאפקי מי דשבתו
בבתים לחצוי. ואיתי
לפסולין מן הצדד לגנן
קדשטו. ושמואל ר' וכן
יחזקוני ותרתייזו שכן
עירבו וכי לא עירבו
החלצת כר שמעון.
ואקשינן עליהו, א
שמעון בשבירבו אפקי
בדמים לחצוי, אפרמי
כלים כחצוי אחת, והני
דקנו שביחה בחצוי שכן
הני מן דקנו שביחה
בבתים אסורי. ופרקינן אין
לשון לשמעון לא
גור, (שמעון) [דנתן] א"ר
שמעון למה הדבר דומה
לחצירות שמעון ותרתי
לזו, כן דהא נמי לא
גזר דילמא אחי לאפקי
לא עירבו לחצוי. מותב
ר' ששת, ר' שמעון
אמר אחי גזת כר, ואי
אמות בשלא עירבו, א
עירבו מן דבמים
לחצוי היכי שמכחת לזו
ופרח ר' ששת אלהי
דרב לעולם בשלא עירבו,
והני מן דקנו שביחה
בבתים ומשכחתו בחצוי
היכי שמכחת לזו. כגון
כנתא וסורדא דאין.
לזו מלבוש, ולבשם
בבית ריצא בחצוי. ונזמין
לזו ופשט אותם מעליה
ותשאר בחצוי, והכתי
ויצוא כחן קרן ולא חלית
בבתים חתור היתר.

1999